

«Το ξύλο βγήκε απ' τον παράδεισο»

Ποιο είναι το αντίθετο του «απογοητεύομαι»; Όχι, το «γοητεύομαι» θα ήταν μια υπερβολή... Μάλλον θα το πω περιγραφικά: οι περισσότερες μου επιφυλάξεις άρθηκαν. Η παράσταση του Σατιρικού Θεάτρου της κωμωδίας του Αλέκου Σακελλάριου «Το ξύλο βγήκε απ' τον παράδεισο» σε σκηνοθεσία Μαρίας Κανταρίδου ήταν ανάλαφρη, και αυτό την απάλλασσε από πολλά που μπορούσε κανείς να της προσάψει. Συνήθως έχω μερικές απορίες, τις οποίες εκφράζω κάθε φορά, όταν τα θεατρικά σχήματα προσπαθούν να επωφεληθούν από τη γοητεία που ασκούσαν στο κοινό (και σε κάποιο βαθμό, σε κάποια μερίδα του κοινού συνεχίζουν να ασκούν) οι παλιές επιτυχίες του ελληνικού κινηματογράφου. Είναι επαρκής η νοσταλγική αύρα για να στηθεί μια σύγχρονη παράσταση; Και ποιος είναι ο τρόπος της αναβίωσης της ελκυστικότητας των έργων αυτής της κατηγορίας; Πρέπει να αποτελεί ζητούμενο η ομοιότητα με το κινηματογραφικό πρότυπο; Πόσο δόκιμη είναι η μιμητική υποκριτική που εκμεταλλεύεται την αίγλη των παλιών αστέρων; Φτάνει μια ρετρό αισθητική, ένα παιχνίδι με τα κοστούμια και τα σκηνικά περιβάλλοντα εποχής, για να δικαιολογήσει τέτοιες ρεπερτοριακές επιλογές; Κι όταν οι συντελεστές επιμένουν ότι δεν διατηρούν σχέση με τα κινηματογραφικά πρότυπα, αλλά πραγματεύονται τα κείμενα των Ελλήνων κωμωδιογράφων, το κοινό τους πιστεύει; Ας επιστρέψουμε όμως στην παράσταση του Σατιρικού. Καταρχήν, το κινηματογραφικό πρότυπο ξεχάστηκε αρκετά νωρίς, επειδή οι συντελεστές δεν έθεταν ως στόχο να το κρατήσουν ως ασπίδα, τους έφτανε η έλξη που άσκησε ο τίτλος της παραγωγής στους θεατές. Η σκηνοθέτιδα Μαρία Κανταρίδου στόχευε στη φυσικότητα της υποκριτικής συμπεριφοράς της ομάδας της, σ' έναν ανεπιτήδευτο τρόπο παιχνιδιού, όσο αυτό είναι δυνατό να επιτευχθεί σε μια μουσική κωμωδία. Επειδή το μεγάλο μέρος του χρόνου της παράστασης, αλλά και της οπτικής εντύπωσης, είχε σχέση με την ομάδα των μαθητριών, η καλή της σύνθεση, ο καλός συντονισμός του συνόλου, η καλή απόδοση στις ατομικές στιγμές και στις ομαδικές σκηνές βοήθησαν πολύ την παράσταση. Η Άντρη Αγγελίδου στον πρωταγωνιστικό ρόλο ούτε θύμιζε ούτε σκοπό είχε να θυμίζει καμιά. Ήταν

χαριτωμένη, φυσική, απλή, καλή στην κίνηση. Ο συμπτωταγωνιστής της Γιώργος Αναγιωτός είχε την πλήρη συνείδηση του περιορισμένου πλαισίου του ρόλου του, οπότε τα απλά υποκριτικά μέσα που χρησιμοποίησε ήταν τα καταλληλότερα. Ο Σπύρος Γεωργίου ως κύριος κολλεγιάρχης είχε το κληρονομικό βάρος του «βεβαίως, βεβαίως», της χαρακτηριστικής ατάκας του κινηματογραφικού του προκατόχου, όμως κατάφερε να την ενσωματώσει οργανικά στον λόγο και τη συμπεριφορά του και να κρατήσει ένα καλό κωμικό επίπεδο. Την κωμική ατμόσφαιρα στη σκηνή και την καλή διάθεση στην πλατεία στήριζαν οι εμφανίσεις του Μάριου Δημητρίου. Μπορεί οι υπόλοιποι ρόλοι να είναι μικροί και εύκολοι, αλλά ο βηματισμός της ομάδας ήταν συντονισμένος και κανείς δεν σκόνταψε. Απίλές ήταν και οι σκηνογραφικές λύσεις που έδωσε ο Λάκης Γενεθλής. Έτσι, σε κανένα από τα επίπεδα της παράστασης δεν υπήρχε υπερβολή που να βάραινε το ανάλαφρο του γενικού αποτελέσματος. Όλοι θυμόμαστε την υπερβολική προσπάθεια του ΘΟΚ μ' ένα άλλο «βουγιουκλακικό» έργο, όπου το υλικό του έργου δεν άντεξε το βάρος της κατασκευής.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ